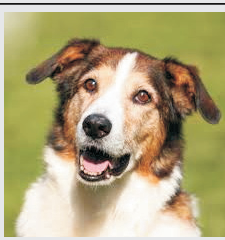

Ne mogu čitateljima dovoljno preporučiti da se o ovoj problematici što bolje informiraju. Dakako, ne od dženderista nego od onih koji ih prokazuju.

Glavni tzv. mainsteram-mediji su za kritičke osvrtne na rodnu ideologiju potpuno zatvoreni. Čovjek se može informirati jedino preko interneta. Na stranim jezicima puno više, ali u zadnje vrijeme i kod nas na nekim katoličkim portalima. Na pr. na www.zdravstveniodgoj.com ili na www.katolik.hr (ali i nekim drugima) može se pročitati dosta kvalitetnih i informativnih članaka o ovoj problematici.

Na kraju ću navesti i jednu ilustrativnu šalu koju je gđa Lidija Paris stavila mjesto uvoda u gornji članak. Evo je ovdje na kraju:

Zaželjela se žena ministra obrazovanja janjetine, pa je poslala muža na plac da donese pet, šest kila. Ministar je kupio što mu se svidjelo i pripremio janjetinu kakvu najviše voli - ispod peke. Meso je bilo izvrsno, ali se gospođa ministarka prepala kad je primijetila da janjeća noga nema papak, nego nešto što izgleda kao šapa. Kosti zajedno s ostatkom mesa odmah su odne-sene na DNK analizu, koja je ustanovila da je riječ o psećem mesu. Ministar obrazovanja odmah ode i napadne trgovca, koji mu je pod janjetinom prodao pseće meso.

Trgovac mu, potpuno miran, odgovori:

Gospodine ministre, ja sam Vama prodao janjetinu. Taj pas o kojem Vi pričate nije bio pas. To je bio Gugi, koji je doduše bio u psećoj koži, ali se cijeli život osjećao kao ovca, odnosno janje, čak je i blejao. Sukladno 4. modulu kurikulumu ZO, živo biće nije ono što sugerira njegova koža ili šape, nego ono kakvim se osjeća. To je bilo janje, gospodine ministre, i ja Vas molim da mi se ispričate zbog bezrazložnog napada, koji je evidentno rezultat Vaše needuciranosti u pitanjima novih obrazovnih standarda.

(Preuzeto s Interneta i ublaženo. Nadam se da ministar ovo ne će uzeti za zlo. Šala nije loša - slažem se sa gđom Lidijom.)

Tko kaže da sam ja pas?
Zar zato što imam njušku kao pas?
Ne znate Vi kako se ja osjećam!

OBAVIJEST

Nažalost je ovo zadnji broj SVETOG IMENA koji držite u rukama. Nenadano i neočekivano. Slomio sam desnu ruku i dakako da sam sada "izvan stroja". Srećom je ovaj broj bio već skoro gotov, pa sam ga 'lijevom rukom' nekako uspio dovršiti i poslati.

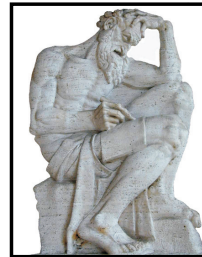
Što će biti dalje, u rukama je Božjim.

Pozdravljam sve prijatelje Svetog imena. Zahvaljujem svima koji ste mi na bilo koji način pomagali uređivati ovo malo glasilo. Preporučam se u molitve!

Mir i Božji blagoslov bio sa svima Vama!

N. Radić

Izdaje: ŽUPNI URED RISIKA, 51516 Vrbnik; e-mail: nikola.radic@ri.t-com.hr
Facebook: [nikola.radic.528](https://www.facebook.com/nikola.radic.528)

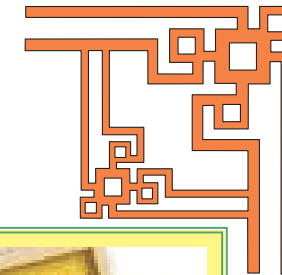

SVETO IME

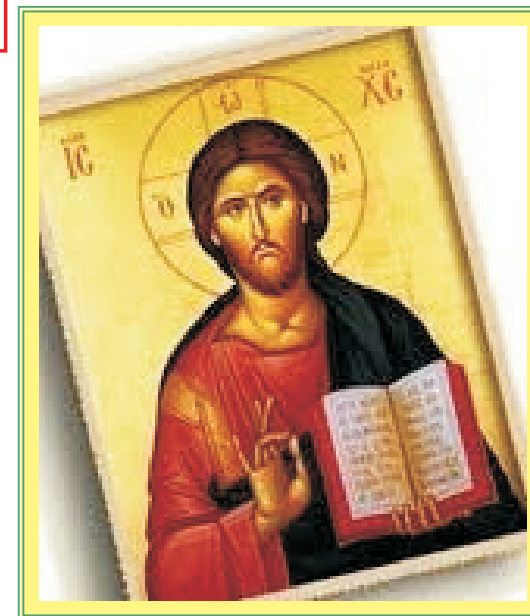
župni bilten - RISIKA

V. VAZMENA NEDJ. - 28.IV.2013.

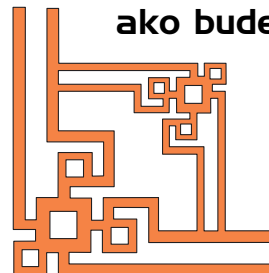
Broj: 18(312)

Evangelje
Iv 13,
11-33a. 34-35

Po ovom će svi znati da ste moji učenici:
ako budete imali ljubavi jedni za druge.

GMIŽUĆA REVOLUCIJA

Kako se „ideologija višespolnosti“ nameće Europi:
od parlamenata pa sve do vrtića

Autor: Dr. Dominik Klenk

Prijevod: Lidija Paris

Za moj naraštaj rođen oko 1968., izraz „kulturna revolucija“ zvuči starinski. Podsjeća na slike Mao Ce Tunga u udžbenicima iz povijesti, na fotografije studenata koji demonstriraju pred zapaljenom zgradom Springerove izdavačke kuće... One koji su rođeni poslije privlačili su masovni koncerti Michaela Jacksona, pop idola čija prisutnost na medijskoj sceni i poslovni uspjeh nadiđoše sve do tada zamislive dimenzije. Nismo mislili da bi kult oko Jacksona i co. mogao imati veze i sa kakvom „revolucijom“.

Kritički pogled unatrag pokazuje da Jacksonova popularnost ne proizlazi niti iz njegovog umjetničkog dometa niti iz znalačkog prodavanja njegove umjetnosti. Ono fascinantno bila je postupna mutacija afro-američkog mladića u nekakvo umjetno biće bez prepoznatljive boje kože, životne dobi i spola, koje si je htjelo urezati u lice, utkati pod kožu i ubrizgati u krv ideal ljepote svoje publike. Rezultat je bio i ljepuškast i zastrašujući. Lice koje je sve više nalikovalo maski, glas liliputanca i pokreti koji podsjećaju na neki stroj privlačili su kako obožavatelje tako i one koji ga preziru. Jacksonu je uspjelo nešto, što prije njega nikome

nije uspjelo: on je sam sebe iznova stvorio. Svoje je tijelo oslobodio onoga što čini njegov identitet i time je postao putujuća ikona postmodernih teorija konstruktivizma.

Preko naših je leđa prešla neka vrsta kulturne revolucije, koja je promijenila čvrste društvene norme. Umjesto postera Che Guevare, novi ideal slobode naviještali su video-klipovi plešuće megazvijezde. Generacija koja je maturirala 1988. nije htjela mijenjati odnose snaga u društvu, nego iznova kreirati samu sebe. Umjesto kamenja i smrdljivih bombi, praktičari lifestyle-revolucije baratali su skalpelom, silikonom i hormonskim injekcijama.

Umjesto da ruše staru sliku svijeta i čovjeka, oni su počeli preslagivati samoga čovjeka, ljudsko tijelo s njegovim spolnim obilježjima, i po ukusu ga iznova slagati. Dok se pred četrdesetak godina na političkim skupovima i sveučilištima još raspravljalo o tome, bi li slobodan seks mogao svijet učiniti ljepšim, slobodnijim i pravednijim, od kasnih osamdesetih vrhunac samoodređivanja je emancipacija od vlastite spolne pripadnosti.

U međuvremenu se ta generacija etablirala u politici, ekonomiji, crkvi i kulturi.

Rodno pitanje tiče se temeljnih stupova našeg ljudskog života. I snažno propituje kulturu koja vjeruje u tehnologiju. I mi kršćani, pridali smo veću važnost napretku-putem-tehnologije nego li pozornom odnosu prema vlastitoj stvorenosti. Sigurno je da u naše vrijeme u Europi vlada duh neplodnosti. Zato se posve sigurno isplati opet zajedno moliti za jasnoću i istinu u razmišljanju i djelovanju odgovornih osoba. „Laž ne donosi nikakav napredak“,

primijetio je jedan pametan čovjek već prije pola stoljeća. „Ljubav ne donosi povlačenje“, nadopunjujemo ga, uvjereni da će ljubav na kraju biti snažnija od laži i smrti.

Božji naum spasenja će se provesti, ali pogrešno razmišljanje može proizrokovati priličnu bol za nekoliko naraštaja. Licem u lice s mladim naraštajima postajemo posve svjesni iskonskog poslanja koje nam je dano: prenositi život.

Autor: Dr. Dominik Klenk, novinar i pedagog, diplomirani filozof, bivši profesionalni rukometaš i poduzetnik. Od 2001.-2012. voditelj i prior ekumenske zajednice OJC u evangeličkoj crkvi. Oženjen, troje djece.

Vidi: <http://www.ojc.de/home.html>, <http://www.dominik-klenk.de>.

“Čovječe, pazi da ne ideš malen ispod zvijezda...” (AB Šimić)

Preuzeto sa Facebook stranice: Lidija Paris

Rodni ideolozi, "dženderisti", koji su se domogli vlasti ne prezaju ni pred čim (kao i nekadašnji marksisti) kako bi ljude uvjerali da nisu ono što jesu, tj kako bi čovjeka rasčovječili. Slika Božja po kojoj je čovjek stvoren i koja se u ljudskoj naravi uvijek naslućuje smeta im kao "vragu tamjan". Činjenica, urezana u ljudsku prirodu, zapisana i objavljena u Bibliji: "muško i žensko stvori ih" - treba nestati. Sve što na nju podsjeća postaje protuzakonito i ne-etičko, nepristojno, nedolično i vrijeđajuće za oči i uši onih koji misle da su tu "sliku" u sebi uspjeli spaliti.

"Slika Božja" postaje nepodnošljiva. Svijest o njoj treba ugušiti na svaki način, ali najefikasnije su 'janjičarske' metode; tj. treba reprogramirati djecu. To je cilj našeg Zdravstvenog odgoja (4. modul). Ali to je tek početak...

Pred nekoliko dana je policija u Parizu uhitila čovjeka koji je na majici imao sliku (prave) obitelji: otac i majka (muško i žensko) sa dvoje djece. Iz kojeg razloga? Tako nešto je nepristojno pokazivati u javnosti! Jasno i glasno: naravna, normalna obitelj, ako je k tome još i kršćanska, treba se izgubiti u kaosu svih mogućih zajednica koje hoće biti 'brak i obitelj', i polako nestati. Marginalizacija prirodne obitelji napreduje korak po korak - pod plaštem dženderizma. Jedna od karakteristika ove kulturne i duhovne revolucije jest upravo to da se širi puzeći, gmižući. Zato mnogi ne vide da se ovdje zapravo stavlja na kocku čitava zapadna civilizacija.

nje po njemu je izvučeno iz primarnog kaosa proizvoljnosti i dobilo je jasne obrise. Ovo temeljno načelo je Stvoritelju tako dragocjeno, da je zbog stvorenja i sam „postao čovjekom“. Otajstvo utjelovljenja Kristova je Božji odgovor pun ljubavi na nezdrave težnje čovjeka, da se oslobodi ograničenosti tijela i tako sam sebe uništi.

Biti čovjek uvijek istovremeno znači biti muškarac i biti žena. Različitost postojanja muškarca i žene je u antropološkom smislu središnji znak da je svatko upućen na drugoga – u konačnosti na onoga koji je *posve različit* – na Boga. Iskustvo postojanja dvaju spolova time je „pra-slika svakog iskustva transcencije“ (Peter Henrici).

Jasnoća donosi mir i nadu

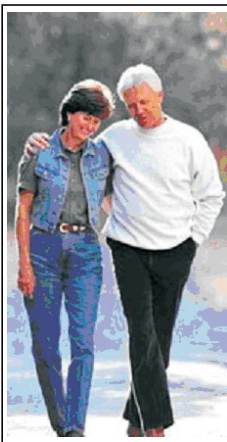
Što bi dakle trebalo učiniti da ova nečujna revolucija ne bi promijenila „zemljopisne karte u našim glavama“?

Najprije je važno **prozreti** igru zbunjivanja koju vode rodni aktivisti. Posvuda gdje nailazimo na zahtjeve rodnih ideologa, bilo to u školama, u društvenom ili političkom kontekstu, treba biti budan, postavljati pitanja i zauzimati jasna stajališta. Može biti razumno i primjereno ako političkim zastupnicima u našoj izbornoj jedinici damo jasan osobni signal i da ih potaknemo na pozorno postupanje s tom tematikom.

Nakon toga slijedi korak koji je često najteži: razviti kulturu međusobnog poštovanja u svakodnevici. Da muškarci dopuste ženama – i obrnuto – da ih nadopunjavaju, ispravljaju, da im opraštaju, da u njih imaju povjerenja, da se međusobno vole – drugim riječima, čuti i ozbiljno shvatiti glas onog drugoga. Pozvani smo dopustiti Božjoj ljubavi da uvijek iznova sjaji kroz naš život, u zajedničkoj radosti zbog različitih darova koje imamo, i s mnogo humora prihvaćati nesavršenosti spolova. Na taj način posve konkretno radimo na **sklapanju mira među spolovima** i slavimo svog Stvoritelja.

Dobru protutežu svim apsurdnostima rodnih programa nude ganutljiva iskustva muškaraca i žena, kada oni – nadilazeći svoju ranjivost – idu putem koji im je Bog darovao. Njihova iskustva zaslužuju mnogo veću pozornost na kršćanskim skupovima i u publikacijama, jer nam oni predočuju nužnost zauzimanja jasnih stajališta i odvažnog zalaganja za biblijsku sliku čovjeka i svijeta.

Biblijska poruka je prije svega središnji orijentirajući okvir koji daje nadu. Sjetimo se poslanice Rimljanima 12,2: „Ne suobličujte se ovom svijetu, nego se preobrazujte obnavljanjem svoje pameti da možete razabirati što je volja Božja, što li je dobro, Bogu milo, savršeno“. Licem u lice s rodnom perspektivom, Pavlovo upozorenje dobiva novu aktualnost: *me syschematizeste!* (grčki) ovdje znači – ne dajte se shematizirati, ne prilagođujte se shemama ovoga vremena! Ostanite originalni! Pažljivo otpakirajte dostojanstvo i stvarateljsko otajstvo svoga života. Ostanite budni i mijenjajte svoj način razmišljanja – naučite misliti biblijski. To se vježba, kada uspostavimo odnos s biblijskim tekstovima i kada dijelimo s drugima.

Kult oko Jacksona srušio se kao i implantati na njegovu tijelu, ali zamisao o samovoljnoj mogućnosti modeliranja spolnog identiteta koju je on utjelovio urezala se duboko u čovjekovo društveno shvaćanje samoga sebe. Ono čemu smo se tada čudili kao ekskluzivnom spleenu ekscentrične svjetske zvijezde, naša djeca – unuci šezdestosmaša – susreću u svakodnevnom životu.

Igra zbunjivanja percepcije

U kojoj se to mjeri proširilo postalo mi je jasno tek nedavno, na jednoj šetnji s mojim osmogodišnjim sinom, mojim šogorom i njegovim sinom.

Logorovali smo na jednom izletištu, pekli kobasice i mirno sjedili uz vatricu kada su nam prišle dvije žene koje su isto tako htjele nešto ispeći. Ponudili smo im da to učine na našoj vatri. Rado su se odazvale, bile su ljubazne, pokazalo se da su istospolni par. Dok smo mi pakirali svoje stvari, pitali smo se hoće li vatra biti dovoljno jaka za njihove odreske. Neka se ništa ne brinem, rekla mi je jedna od njih, i pokazala na svoju prijateljicu: „ON ionako voli srednje pečeno meso“. Ups! Mi, očevi, nadali smo se da ova gramatička figura naše sinove ne će potaknuti na dodatna pitanja... Kad smo stigli kući, svojoj sam ženi htio ispričati dogodovštinu, kada me ona presretne riječima: „Zamisli što smo danas doživjeli na jezeru! Pored nas sjeo je jedan muški par. Nešto kasnije, dok je jedan od njih plivao, zazvonio je mobitel. Onaj drugi se javio. „Da, sve je odlično, ne, na kavu će doći malo kasnije, ONA je još u vodi“.

Neobično udvostručenje istoga dana. Slučaj? Ta iritantna iskustva ukazuju na jedan širi scenarij, na jednu novu stvarnost s kojom se susrećemo. To bismo mogli nazvati **spolnom konfuzijom**, ili puzećim gubitkom osjećaja za realnost, ili napadom na stvaralački Božji poredak, ili jednostavno društvenim posljedicama takozvane **rodne perspektive**.

Zbog životnih temelja naše djece isplati se upoznati pozadinu i način razmišljanja jedne ideologije, koja je u međuvremenu prodrta duboko u našu kulturu i koja ima za cilj brisanje granica između spolova i u konačnici dokidanje spolova: rodna perspektiva i njezin politički instrument, **gender-mainstreaming** (uključivanje rodne perspektive u sva društvena strujanja), što drugim riječima znači: izjednačavanje spolova. U temelju političkih zahtjeva rodne perspektive stoji tvrdnja da je svako spolno ponašanje naučeno. Ženskost i muškost su samo posljedice psihičkih i kulturnih usvajanja. Dok se nekada još razlikovalo između naravnog biološkog spola (sex) i kulturno naučene spolne *uloge* (gender), predstavnici rodne perspektive sada idu tako daleko da biološki spol proglašavaju nečim posve nevažnim. Mjerodavan nije spol nego *rod*, dakle način na koji svaki pojedinac psihički gradi samoga sebe i svoje odnose prema drugima.

Niti muškarac niti žena, nego samo ROD

Poznata tvrdnja Simone de Beauvoir, prethodnice radikalnog feminizma, da se nitko ne rađa kao žena nego da to postaje, sada dolazi do izražaja *a contrario* i biva politički provođena: odsada svatko mora po vlastitom subjektivnom osjećaju određivati je li muškarac ili žena. Na web stranici **Genderkompetenz-Zentrum**, istraživačkom centru berlinskog sveučilišta Humboldt, koji financira Ministarstvo za

obitelj, seniore, žene i mladež, moglo se 10. 08. 2006. pročitati sljedeće: „Čovjek se rađa s biološkim obilježjima koja se nalaze na spektru između muških i ženskih“. To znači da ne postoji biološko utemeljenje koje određuje pripadnost nekom spolu. Naprotiv: primarna i sekundarna spolna obilježja su individualni izrazi raznih bioloških i psihičkih čimbenika.

U međuvremenu rodni ideolozi na sveučilištima razvijaju i naučavaju modele po kojima postoji pet različitih spolova. Druge lobističke skupine iz tog okruženja pak tvrde da svatko ima svoj jedinstveni spol. Uvijek se radi o tome, da se razbije diktat „kalupa s dva spola“. Budući da su se europske i njemačke savezne institucije kao i mnoge pokrajinske Crkve (protestantske!, vl. op.) obvezale da će u javnim službama, u obrazovanju i u životu na radnim mjestima organizirati projekte u duhu rodne perspektive, stajalište prema spolovima koje je u temelju toga koncepta uvlači se nečujno ali učinkovito preko parlamenta pa sve do vrtića.

Temeljem primjera možemo objasniti kakve to ima konkretne posljedice:

* Da društvo ne bi prerano utjecalo na razvoj spolnog identiteta kod djece i mladih, u Oaklandu (SAD) su neke osnovne škole uvele „unisex bathrooms“ – zajedničke toalete.

* Na sveučilištu u Hamburgu od 1999. drže se predavanja na temu „queer-studija“. Cilj tih predavanja je „destabilizacija dvo-spolnog poretka“. Radi se na tome, da se u okviru „umnožavanja spolova“ u službenim dokumentima (na pr. osobna iskaznica) u konačnici posve odustane od kategorije spola.

* Na medicinskom fakultetu istog hamburškog sveučilišta jedan biološki normalan trinaestogodišnji dječak prima ženske hormone – jer je čvrsto odlučio da hoće živjeti kao djevojčica.

* U Berlinu i Bruxellesu su zagovaratelji rodne perspektive od zastupnika uporno tražili da odustanu od do sada traženih preduvjeta za pravnu promjenu spola. „Pravo na samoodređivanje“ u budućnosti bi trebalo dostajati da se u službenim dokumentima provede promjena spola i imena.

* Zakon o suzbijanju diskriminacije je korak prema tome da se pravno prizna druge „identitete“ (homoseksualni, transseksualni itd.) i da im se prizna prava. Time se polarizirani spolni spektar omekšava i proizvoljno širi.

* Letonija je u prosincu 2005. Ustavom utvrdila da je brak ekskluzivni odnos isključivo između muškarca i žene. EU sada onim zemljama, koje homoseksualnom braku ne daju odgovarajući zakonski okvir, prijeti financijskim kaznama.

Zamjenjivost umjesto nadopunjavanja

Spol se odsada događa još samo u glavi. Ovdje bi se moglo smatrati da je riječ „poremećenost“ prikladna, no možda se u ovom pokretu samo radikalno tjera u krajnost nešto, što duh vremena već odavno nosi sa sobom: ako je najveće dobro slobodan, individualan i subjektivan izbor, tko će onda ograničavati pravo pojedinca da svakoga dana iznova izmišlja samoga sebe i svoju spolnost?

I iz duhovne perspektive se čini da je smjer ovoga pokreta posve logičan: u 20. stoljeću su one snage, koje su Boga proglasile mrtvim, autonomnog

pojedinca s uspjehom postavile u središte razmišljanja. Čovjek bi trebao graditi i utvrđivati svoj identitet kao samodostatan i daleko od Boga. Mislilo se da se konačno izbrisalo tragove stare „uvrede“ da je čovjek ovisan o nekom Stvoritelju. Ono što ipak ostaje je neizbrisiva ovisnost pojedinca o drugom spolu.

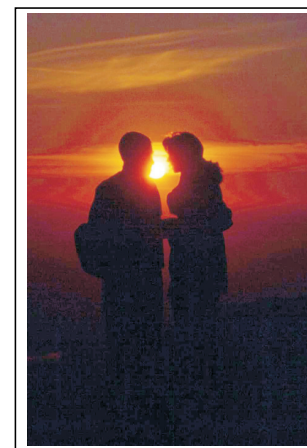
Upravo u polaritetu između muškarca i žene *utjelovljuje* se ona sličnost, koja ukazuje na Boga. Čini se da je logičan sljedeći korak izbrisati taj trag, ukinuti tu sličnost, ukidajući postojanje dvaju spolova.

Rodne teorije imaju svoj korijen u borbi za ženska prava. Bilo je stvari koje je doista trebalo ispraviti, a čak i pravno izjednačavanje sve do danas nije postiglo zadovoljavajuću društvenu jednakost. No čak kada bi jednoga dana i došlo do toga, sigurno će zauvijek opstati odnos napetosti između muškaraca i žena u braku, u obitelji, na radnom mjestu i u društvu – upravo zato što su bitno različiti. Tu napetost nije lako riješiti. Naprotiv: to je uvjet za uvijek novo utvrđivanje životnosti. To zahtijeva i duševnu snagu i traži obzor koji obuhvaća cijele naraštaje. Ideološki arhitekti rodne perspektive izgubili su taj obzor, ali i nadu da napetost između muškaraca i žena može biti konstruktivna. Zato su se odlučili za jedan drugi, iz njihove perspektive razumljiv put, ali to je put koji nema budućnosti niti plodnosti: da bi izbjegli napetost u odnosu između muškaraca i žena, idu putem koji dokida i odnos i napetost.

Narav u odnosu na kulturu – ili na stvaranje?

Borba za nadmoć među spolovima i nadmoć muškaraca u javnom prostoru trebala bi nestati zahvaljujući novom formuliranju rodnih identiteta. Iz bola zbog nejednakosti između spolova rađa se mahnita težnja za jednakošću između spolova. Jednakost na koju se ovdje misli više nije stvarateljski komplementarna, polarizirana i nadopunjavajuća, nego na neki način apstraktno bespolna (bez spola).

Ako pogledamo izbliza, u tome ćemo prepoznati ne toliko srčanu borbu za ženska prava, koliko duboko odbijanje ženskosti i svega što je majčinsko i primajuće, budući da upravo taj vid ženskosti uključuje i potrebu i upućenost na ljudskost. Zato to nije usklađivo s „muškim dominantnim“ vrlinama kao što su snaga, moć i neovisnost. Po toj ideologiji, onaj tko je jak i neovisan ne smije radati. Riječ „majka“ postala je uvredljiva.

Jedno posve pogrešno shvaćanje **tijela i tjelesnosti** olakšava jezičnim konstruktorima rodne perspektive misaoni „izlazak iz vlastite kože“, da bi na tim temeljima dalje živjeli kao slobodni duhovi u bespolnom tijelu i s promjenjivim identitetom. Varljivo široka lepeza spolnih projekata pothranjuje potajne želje, snove i iluziju da je lako moguće nadići granice vlastitog postojanja. Pa ipak, ukidanje svih granica, proizvoljnost i proizvoljno projektiranje samoga sebe nisu jamac slobode – oni oduzimaju temelje identiteta i ne daju mu rasti, sazrijevati i biti plodan. Granice, koje ljudskoj osobi daju obrise, su granice tijela. Na njima se gradi naš identitet i po njima postajemo sposobni za istinski odnos koji počiva na uzajamnosti. **Tjelesnost je temeljno načelo stvaranja**: sve što je Bog pozvao u postojanje